

**Sant
Jordi
2017**
Llibres
que fan
créixer

**Els 'microrelats i
'poemes guanyadors**

Escriure, llegir, escoltar

Castellar va viure un cap de setmana ple de literatura de la mà dels premis de L'ACTUAL i de la fira de Sant Jordi

Rosa Fité llegeix una de les obres guanyadores del concurs de relats breus i poesia de L'ACTUAL divendres passat davant la mirada de membres del Jurat i d'alguns guardonats. || Q. PASCUAL

La Diada de Sant Jordi es va desenvolupar, un any més, sota un sol primaveral fantàstic, una condició que va fer lluir parades i paradistes durant tot el diumenge. A la plaça d'El Mirador, s'hi van instal·lar les parades de llibres i, a la plaça Major, les parades de les diverses entitats i representacions polítiques municipals.

Segons la Llibreria Nobel, els llibres més venuts van ser *Nosaltres dos*, de Xavier Bosch, *Rosa de cendra*, de Pilar Rahola, i *Todo esto te daré*, de Dolores Redondo. La Llibreria Vallès té, entre els tres llibres més venuts, *Nosaltres dos*, de Xavier Bosch, *Argelagues*, de Gemma Ruiz, i *Rosa de Cendra*, de Pilar Rahola.

Xavier Bosch i Carles Capdevila encapçalen el rànquing dels llibres més venuts del Sant Jordi 2017 a Catalunya. Els segueixen els autors Pilar Rahola, Fernando Aramburu, David Trueba, Quim Monzó i Pau Donés.

Pel que fa a la literatura infantil, el rànquing de llibres més venuts no és tan clar: **“Com que hi ha tanta oferta, és difícil dir un sol llibre més venut”**, apunta Carme Mas, de la llibreria Vallès. **“La franja d'edat és molt gran i es venen tant llibres de sons per canalla com llibres d'aventures”**, afegeix Ricard Canturri, de la llibreria Espai Lector Nobel. D'entre els títols més llegits, destaquen els de la col·lecció d'Oriol Pelacanyes i els de David Walliam, els d'acudits i **“l'àlbum il·lustrat, com el d' 'Els Fantasmes truquen a la porta' o el 'Tots som wonder'”**, diu Mas.

El balanç per part dels llibreters és molt positiu, **“ja que a banda de ser un negoci, és una jornada molt bonica per passejar i estar amb la família, fa més diada que el mateix 11 de setembre”**, diu Canturri. **“Ens feia por que fos diumenge, però el temps va acompanyar molt i van poder venir les famílies senceres”**, diu Mas. El matí va ser més fort en vendes que la tarda.

A la banda de la venda de llibres, al matí també hi va haver firma de llibres per part d'alguns escriptors castellanencs: Josefina Llauredó, Gisela Pou i Rosa Virgili. A les 12.30 hores es va presentar el número zero de la revista fanzín cultural de Castellar Les Sitges, amb

Oscar Rocabert i Sílvia Melgarejo. A més, **“el gremi restaurador també va comentar que havia sigut molt bon dia per ells”**, afegeix Canturri.

La tarda va seguir amb un taller de màscares de drac a càrrec de la llibreria Espai Lector Nobel, taller de swing a càrrec de Suport Castellar, taller de maualitats a càrrec de Fil per randa i altres propostes per part de les escoles. La jornada va finalitzar amb l'actuació de la colla de joves del Ball de Gitanes i amb una ballada de sardanes amb la Cobla Vila d'Olesa.

LITERATURA A RITME DE MUSICAL

El cap de setmana literari a Castellar es va completar dissabte amb l'homenatge als escriptors i traductors Desclot i Joan Sellent [veure pàgina 18] i divendres amb l'acte de lliurament dels premis de Relat breu i poesia de L'ACTUAL que va tenir lloc a la biblioteca Antoni Tort. Abans del veredict del jurat, els assistents a l'acte -que van omplir la biblioteca- van poder gaudir d'una explosiva actuació de les Corals Musicorum SOM-Night, dirigides per Sònia Gatell i amb l'acompanyament al piano d'Adrià Aguilera. Amb partitures dels musicals 'Chicago', 'Rent' i 'Tick Tick boom' van posar un nus a la gola a bona part del públic i van fer encara més emotiu el posterior lliurament dels guardons.

Finalment, i un cop desvetllats els noms dels i de les guardonades, l'actor Joan Solé i les actrius Margarida Gubern i Rosa Fité van posar veu als textos guanyadors. Cal destacar les lloances dels membres del jurat sobretot als relats joves. De fet, tant el professor de literatura Anton Carbonell com l'escriptora Gisela Pou van tenir paraules admirades per als participants. **“Tenim joves que han presentat obres com escriptors veritables”**, va assenyalar Carbonell.

Aquesta edició el jurat del concurs ha estat format per Anton Carbonell, Gisela Pou, Rosa Maria Baró, Yolanda Guitérrez, Carme Muñoz i Marina Antúnez. Els guanyadors veuran publicats els seus textos al número del 28 d'abril de 2017 del setmanari L'Actual. + || G. P. / M. A. / J. G.

Una dona amb un llibre i una rosa a la fira de Sant Jordi. || Q. PASCUAL

ELS LLIBRES MÉS VENUTS

Nosaltres dos
Xavier Bosch

Rosa de cendra
Pilar Rahola

Argelagues
Gemma Ruiz

Todo esto te daré
Dolores Redondo

Les bèsties, protagonistes entre els més petits

La III Trobada de bèsties de l'ETC va omplir de fantasia la plaça d'El Mirador, dissabte 22 d'abril

Sis bèsties, preparades per al corre-foc, van estar exposades a la plaça del Mirador; aquest dissabte passat, 22 d'abril, de 17 a 21 h. Les protagonistes, de fibra de vidre i de diferent alçada, pes i població, van captar l'atenció dels més petits, que s'hi acostaven amb prudència, encuri- osits, per observar-ne les fabuloses característiques.

Per a la III Trobada de bèsties de l'ETC, a més de la "Víbria" de Castellar del Vallès, es van mobilitzar sis personatges fantàstics més que formen part del patrimoni cultural de diferents poblacions: Les Franqueses, Badalona, Cerdanyola i Canovelles.

Totes elles, a banda de la diferent presència, tenen també dades històriques molt diverses i una història particular. Els noms de les bèsties que van visitar la nostra vila són: La Martineta, de Cerdanyola del Va-

llès, fruit d'un projecte cultural iniciat per l'Associació de la Verema; Dom Fumera, una imponent figura d'un drac alat; El closquetes i El cabró de les Franqueses, drac menut i rodó i dimoni enfurismat, respectivament, que formen un tàndem; el Gos Ca Cerber de Canovelles, que té tres caps de gos i del seu cos surten cinc serps, i la Víbria de Castellar, que, segons la llegenda, va arribar de l'Àfrica i corria per Sant Llorenç del Munt acabant amb ramats i malmetent collites.

El monstre s'arrecerava a la que avui anomenem la Cova del Drac. No és exactament un drac, sinó la femella d'un drac, i va ser morta per Guifré el Pilós, tot sol i sense els soldats. Membres de l'ETC van intpretar la llegenda de la Víbria i també van explicar la història de Sant Jordi als petits que van participar a la trobada de bèsties. + || G. P. / M. A.

Alguns dels dracs que van acudir a la III Trobada de bèsties de l'ETC, dissabte. || Q. PASCUAL

Els 'm'icrorelats i 'p'oemes guanyadors

Palmarès de la quarta edició del Certamen de literatura breu de L'Actual

Categoria de poesia

1. *Fugint de la ciutat del gessamí*, Gerard Gomila Caro
2. *Com qui no diu res*, d'Emma Sánchez Santos
3. *Mecànica celeste*, d'Oriol Vicente Campos

Relats Categoria Adult

1. *Records robats*, de Mercè Mas Garcia
 2. *L'abordatge* de Pere Herrero Amorós
 3. *Quarts de tres*, de Toni Lorente
- Accèssit:** *De peus a terra*, de Carles Hidalgo Martínez

Relats Categoria Jove

1. *La vie en rose*, d'Anna Sánchez Sánchez
 2. *Resposta*, de Joan Corominas Trias
 3. *L'esperança dels records*, de Yasmina Fernández Esteban
- Accèssit:** *Obro els ulls*, d'Irina Gallardo Moix
Accèssit: *Dies grisos*, de Judit Buisan Andreu

Els guanyadors i les guanyadores amb el jurat del premi de literatura breu de l'Actual. || Q. PASCUAL

Els **'m**icrorelats i **'p**oemes guanyadors

'1r

categoria adults

Records robats

Primer premi
Autora: Mercè Mas Garcia

Aquest matí, s'ha escapat de casa amb la canya de pescar. En Benet creu que és el mar qui li roba la memòria i va a trobar-lo. Ara baixa pel carrer amb un abric que voleia mostrant el seu cos nu perquè s'ha oblidat de vestir-se. Té la pell pansida i se li arrapa als ossos afilats i deformats per l'edat. És més esquelet que home. Camina ràpid i el frec amb les llambordes li enceta els peus descalços, però ell somriu perquè veu la platja a l'altra banda de la via.

Fa una estona que en Benet és plantat davant del mar. Té la canya clavada a la sorra i espera. El sol que esquitxa guspires lluents sobre l'aigua, li abrasa la calba i les onades li xopen la vora de l'abric. Mou els dits dels peus, enjogassat, vol atrapar l'escuma. Però quan la lucidesa es desperta, recorda que ell és l'esquer. Es posa en guàrdia i crida:

--Veni, onades! Us heu llevat deleroses de records? Alimenteu-vos, golafres, de les restes que romanen entre els plecs del meu cervell, me l'heu deixat ben eixut...

-- s'agafa el cap i se li neguen els ulls pàl·lids--.
Però vinc disposat a prendre de nou allò que és meu.

Les onades xuclen mar endins ...
i regressen buides...
i tornen a xuclar...
i tornen a marxar...

La canya escorba, el fil brillant estensa, el Benet recull la pressa: un record gros com un llobarro surt volant i s'escapa de la llengua salada. La mar s'embraceix i s'abraona contra l'home que fuig corrent, record en mà.

Deixa la sorra enrere i contempla el seu trofeu. Somriu com un nen. Està tan encisat que no sent el xiulet del tren quan travessa la via.

L'abordatge

Segon premi
Autor: Pere Herrero Amorós

'2n

categoria adults

L'oficialitat de la fragata anglesa duia casaques vermelles, mentre que els comandaments francesos anaven de blau. En aquestes condicions era fàcil encetar un combat cos a cos sense por d'equivocar-se. El problema el tenien els mariners d'ambdós vaixells, que no estaven subjectes al rigor de l'uniforme militar. Coberts -tots ells per igual- de parracs i descamisats, exhibien sense complexos una bel·ligerant despreocupació pel tema indumentari. Per això era impossible esbrinar, d'entrada, a quin bàndol pertanyien. La millor manera de no ferir un compatriota, enmig d'aquell borbombori, era saber que es tractava del company de llitera o d'un ajudant en les tasques quotidianes. Però el pitjor de tot va arribar quan algú va baixar a la bodega i va alliberar els presoners espanyols. A partir d'aleshores, abans d'escometre qui hi hagués al davant, cadascú va creuar insults en la seva llengua vernacle, per tal d'evitar -si més no dins dels possibles- que tot aquell punt d'honor per matar enemics, tan justificat des d'un punt de vista patriòtic, esdevingués promiscuïtat.

El tac del rellotge és una daga, de presència periòdica i punyent virtut. El tic, d'altra banda, em regala uns moments de calma, s'ha aturat. No, només magnifica el dolor del següent tac. La finestra, protegida de les mirades per una cortina clara, deixa entreveure el Passeig. Oh! Són quarts de tres! Els nens puguen des de l'institut cap a les seves cases, com els salmons remunten els rius, cada vegada amb grups més reduïts tot derivant-se cap als afluents on van néixer.

Tot i el filtre, el sol és magnífic. Un migdia d'hivern, plaent, amb aquell sol que fa dubtar si el calendari s'equivoca, però què haig de dir jo?

Un soroll sord de fons em fa companyia, i també els records de les meves tardes d'hivern.

Els nens criden per parlar-se però quan una de les veus s'alça poderosa, escolten totes atentes. Les seves mans s'ajunten sobre portes a universos desconeguts per mi. Negres. Les mirades són baixes, els dits ràpids. Em perdo.

La tropa es va diluint. Espero aquell noi amb la motxilla grossa que sempre puja més tard per poder saludar la seva amiga; ella viu al davant d'on jo sec.

La riulla del jove quan es creuen, i pot desitjar-li una bona tarda, em fa vibrar, com un cop greu. Ràpidament s'esmor-teeix.

Potser avui vindran a veure'm. Potser avui vindrà la Marta, o els meus néts, i m'explicaran què han fet a l'hora del pati, comentaran les lliçons d'història i em preguntaran si vull anar d'excursió al bosc. No crec que pugués... Potser anem al mercat, i veig més gent, més carrers, més arbres, potser veig més tros de cel. Potser avui venen.

Són les nou, tant fa. En algun moment de demà tornaran a ser quarts de dues. Potser demà sí.

Quarts de tres

Tercer premi
Autor: Toni Lorente

'3r

categoria adults

Els **'m**icrorelats i **'p**oemes guanyadors

Es mirava els peus nus sobre la roca grisa i aspra. La pedra no estava tan freda com caldria esperar, però les petites arestes que sobresortien li començaven a fer mal en punts precisos de les plantes dels peus. La lleugera brisa li havia eriçat la pell i la imatge dels seus peus s'enterbolia per la humitat dels seus ulls. Va aixecar el cap i dues franges clínicament dividides de color blau van substituir la visió dels peus a la roca. L'abisme s'interposava entre el seu cos i l'horitzó. Des d'on era no podia sentir el soroll del mar, però el vent li portava aquella olor de sal tan característica que sempre aconseguia fer-li reviure la seva infantesa.

Amb una profunda inspiració va omplir el pit d'aire. Els bàtecs pausats del seu cor van esdevenir els protagonistes del nou escenari sensorial. I ja va estar! Sense cerimònies va fer un pas endavant. L'últim pas. La imatge infinita de l'horitzó va desplaçar-se per sobre del seu cap donant pas a un quadre confús de verds i marrons. La suau brisa que

fins ara l'havia acompanyat es va tornar un canó d'aire que l'obligava a esforçar-se per mantenir els ulls oberts. La força que l'atreia l'enfonsava vertiginosament dins l'interior de l'escena panoràmica que fins llavors contemplava, com si de fet s'estigués capbussant en el retrat d'un paratge natural. Les figures borroses que inicialment no podia distingir agafaven nitidesa per moments. Augmentaven de mida a un ritme frenètic. La rapidesa amb la qual es desvelaven els detalls era encisadora. Testimoni privilegiat d'un espectacle fugaç i únic devorava les imatges que àvidament li passaven per davant: ara un bosc, ara un parell d'arbres, uns matolls, una pedra que ja era una roca, una esquerda fosca... i finalment uns ulls.

De peus a terra

Accèsit
Autor: Carles Hidalgo Martínez

Accèsit
categoria adults

La vie en rose

Primer premi
Autora: Anna Sánchez Sánchez

categoria joves

Deixa la tassa de te sobre la taula, col·locant-la acuradament entre el gerro farcit de flors i el pot del sucre; massa extravagant pel seu gust, ara que s'hi fixa. Avui li sembla que, amb tota certesa, la vaixella no entona amb el color de les estovalles. S'aixeca amb brusquedat del seient de fusta, potser a causa que aquest detall li ha resultat especialment irritant, o més aviat perquè comença a advertir una petita molèstia a la lumbar que la porta a arrufar les celles com quan era una adolescent. Immediatament, després d'un breu cop d'ull a la ostentació que guarneix el saló de casa seva, gira la cara inquieta en busca de les claus d'aquell artificiós espectacle que anomena llar.

Camina fins al cotxe seguint el ritme dels seus pensaments, que comencen a perdre forma i, a poc a poc, deriven en un notable estat d'incomoditat. Es sorprèn a si mateixa estudiant la probabilitat que les sabates li hagin quedat petites: cosa impossible, ahir es movia amb elles gràcilment,

com si fossin una extensió de si mateixa. Si més no, és inequívoc que aquest matí no s'hi sent còmoda.

Obvia la peculiaritat del seu confrontament interior encenent la ràdio del Chevrolet, que com fent burla deixa entreveure els primers versos de "La vie en rose". Contempla detingudament el seu reflex, que li retorna una mirada desafiant des del retrovisor. Té la sensació que el cel està a punt de caure sobre aquell precís indret on ara mateix descansa. Potser és suficient per ella, pensa. Desfent-se de tot raonament, vola novament a l'interior de casa, en direcció al tocador. Amb un delicat gest, s'ajusta el seu capell preferit i deixa caure un petit rínxol que li sobresurt del recollit. "Molt millor", somriu amb complicitat.

Llegeixo atentament. Es tracta d'una frase que ocupa un volum de tres línies i mitja en l'espai de vint centímetres que ofereix el full. Vint-i-cinc paraules finides per un signe d'interrogació que, sens dubte, deixaran la seva petjada en el meu pas per aquesta muntanya russa que anomenen vida. Procedeixo a analitzar el seu significat. Ni idea. Per sort, descobreixo que seguidament l'oració m'ofereix dues respostes possibles a la qüestió plantejada. Cap d'elles aconsegueix ser la llum que necessito per veure amb claredat el camí fins la resposta correcta, però, sens dubte, em porten a realitzar un sospir d'esperança. Ara, com a mínim, tinc al meu costat el fidel i, al mateix temps, traïdor atzar. De nou, em dispenso a estudiar les probabilitats i espere-

mo tot el meu enginy per tal de prendre la decisió que traspalsarà el meu futur. Ho intento amb totes les meves forces, però al final acabo optant per recórrer al "pito, pito, colorito". És quan em dispenso a encerclar la resposta acordada que m'adono d'un petit detall que em mostra l'enunciat. El món em cau a sobre, tots i cadascun dels meus deu dits de les mans comencen a tremolar com si fossin víctimes d'un sisme, el meu cor s'atura perillósament durant uns segons i la por s'apodera de mi com si del meu amo es tractés quan llegeixo una última frase: "Justifica la resposta".

categoria joves

Resposta

Segon premi
Autor: Joan Corominas Trias

Els **'m**icrorelats i **'p**oemes guanyadors

'3r

categoria joves

L'esperança dels records

Tercer premi

Autora: Yasmina Fernández Esteban

Cristall d'aigua, llum de cel, cant del vent.
La jove dorm sota les branques de l'encís.
L'amant acariciava les flors vermelles del matoll i el marit plorava a cau d'orella dels lliris blancs. La mare encara cosia polsim d'estrelles per fer-li a sa nena un vestit de plata fina i el pare fumava a la butaca d'una casa que no era la seva, somiant vestigis del temps passat.
Cristall d'aigua, llum de cel, cant del vent. La jove dorm sota les branques de l'encís.
Etern amor, eterna mort, miralls trencats.
Les flors vermelles i els lliris blancs tacats per la negra espelma de la traïció. Un vestit inacabat

crema a la xemeneia, les estrelles s'han apagat. Les cendres del cigar desperten el pare en la seva cadira d'atzar. Ja fa tres anys que morí la filla però el passat és incanviable.

Moren l'amor i els somnis dolços ofegats en les aigües del temps.

Els pètals es tornen pols. La mare cus amb les teranyines del record mentre el pare, boig, dorm el present somiant amb el felix passat.

Cristall d'aigua, llum de cel, cant del vent. La jove dorm sota les branques de l'encís. Flors vermelles i lliris blancs coronen el seu son etern. La mare plora sobre draps espedaçats cridant al rellotge perquè deixi de moure's i el pare mira per la finestra del manicomi cap al jardí de l'esperança esperant que torni la seva filla en qualsevol moment.

Etern amor, eterna mort, miralls trencats. La jove dorm sota les branques de l'encís i no desperta.

Negre. No veig res. Està tot fosc. Obro els ulls i la claror m'enlluerna. M'acostumo a la blanca i brillant llum del sol i observo i sento el que m'envolta: el camp verd, el cel serè i sense cap núvol que l'envaeixi, el cant dels ocells, el so de les esquelles de les vaques pasturant, la frescor de l'aigua del riu, les rialles properes que em resulten familiars... Veig apropar-se una figura borrosa.

Reconec la meva germana. M'explica que els bessons s'estan banyant al riu, mentre el pare els grava per a tenir-ne el record. S'asseu al meu costat i observem l'escena. Els meus pares abraçats, rient. Se'ls veu molt feliços, mentre intenten aixoplugar-se de les esquitxades dels nens que estan gaudint com mai abans. Em giro i veig a la meva germana, alegre i despreocupada, fent una fotografia mental del moment.

Des de feia molt temps, no recordava tan bells moments com aquest. Des d'aquell dia de setembre no havia vist cap somriure sincer en la cara de tots aquells que m'envolten, de tots aquells a qui estimo. Penso a no deixar escapar el moment i m'aixeco. Em dirigeixo cap a la vora del riu i, de cop... un soroll penetrant...

Negre. No veig res. Està tot fosc. Obro els ulls i la claror m'enlluerna. M'acostumo a la blanca llum del fluorescent i observo i sento el que m'envolta: les parets blaves, les rajoles del terra, el so de les màquines que m'envolten, les veus xiuxiuejants que em resulten familiars, l'olor... Veig apropar-se una figura borrosa.

Reconec al doctor. El somni ideal s'ha esvaït. El malson real ha tornat: el càncer encara no ha marxat.

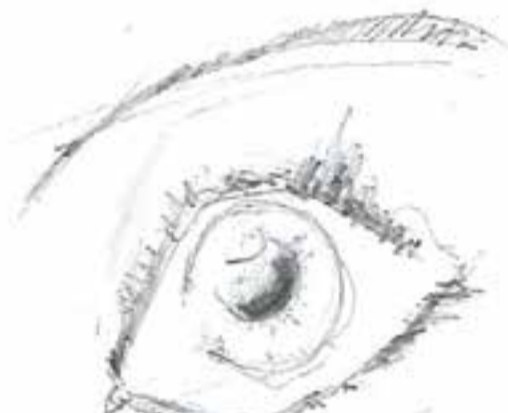
Obro els ulls

Accèsit

Autora: Irina Gallardo Moix

Ac

Accèsit categoria joves

Ac

Accèsit categoria joves

Dies grisos

Accèsit

Autora: Judit Buisan Andreu

Acaricio les pedres, l'aigua, la sorra, les fulles, els animals... Tot, ho acaricio tot. Per desgràcia, aquell dia també vaig acariciar l'escenari de la batalla més sagnant de tots els temps. Ens trobem a l'any 1066, Hastings (Anglaterra), tot i que a mi els anys em són igual, soc immortal. Llisco pel prat i travesso el rierol. M'alço cap al cel, travesso les muntanyes i,

què em trobo? La pitjor matança que hi ha hagut en els darrers anys. Decideixo endinsar-m'hi. A mi les llances i les espases no em fan mal, ja us ho he dit, soc immortal. Al meu voltant tot són crits de dolor i d'angoixa. Estic presenciant la mort de milers d'homes, que cauen a terra, desplomats i sagnant. M'atanso a un. Li veig el rostre pàl·lid i espantat. Em fa llàstima. L'única cosa que li puc oferir és la meva carícia, que li farà una mort una mica menys dolorosa. Sento un crit i m'alço de cop. Un altre home mort i un cavall ferit. Decideixo allunyar-me'n. Un projectil es dirigeix volant per damunt meu, i unes quantes fletxes em passen pel costat. Cada vegada el camp de batalla es torna més silenciós, fins que ja no se sent cap gemec de dolor. Qui ha guanyat? França o Anglaterra? Us asseguro que cap dels que ara resten morts en aquest cementiri és guanyador de res. Els embolcallo, com si fos una manta, com si encara els hagués de protegir d'alguna cosa. Me'ls miro. Miro les seves robes i els seus escuts tacats de suor, llàgrimes i sang. Penso que aquí l'única guanyadora sóc jo, la brisa, que ho acaricia tot, els dies més assolellats i estiuençs, però també com avui, dies grisos, plens de patiment, coratge i mort.

Els 'm'icrorelats i 'p'oemes guanyadors

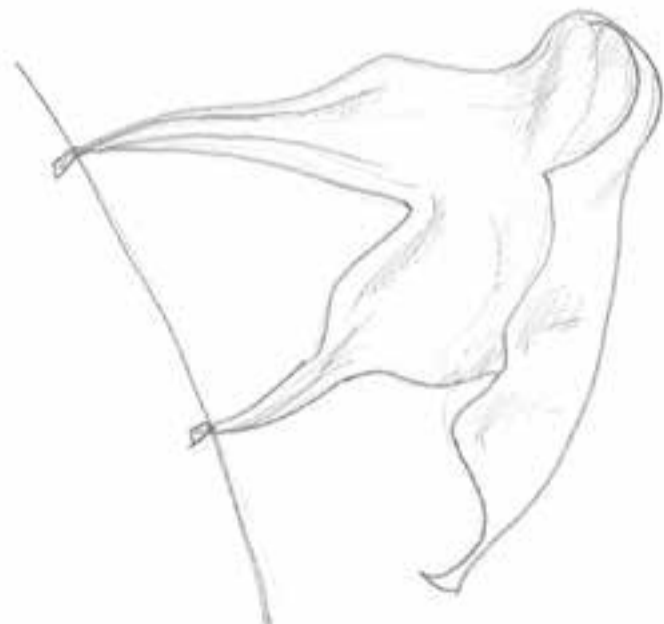
Fugint de la ciutat del gessamí

categoria poesia

Primer premi
Autor: Gerard Gomila Caro

Camins infèrtils, males herbes, petjades i còdols
en camps d'asfalt, d'alènocturni sang d'argila.
Conreus de tombes, joguines esquerdades, runa
i el miratge d'un foc llunyà que escalfa efímer.
He vist les figures fantasmals dins de les tendes,
que transiten famolencs per la vall de la mort .
Qui soc jo? Soc una flassada que s'endú un cop de vent,
arrencada com una bandera, una manta glaçada,
els fils que li cauen fan una trena al rostre d'un infant,
perquè els camins són llargs i la roba bruta em fatiga.
(La rento cada nit amb pólvora mullada: me'n faig poemes
i un coixí d'estelles que aguantí el pes dels malsons)
Al pit hi porto una trinxera que he cavat, mort en vida;
al cap una corona de llaurer feta de filferro espinós
i rius que llisquen galta avall que recullo amb les mans
i em fan de màscara grega i deformen la mevatragèdia.
I qui sóc jo? On menen les meves passes? Sóc del vent?
Em fuig l'ombra dels ocells de ferro que m'atrapa en somnis
i vetllo els morts i miro com balla la flama de les espelmes
i com infant a la mar mediterrània, els nadons amb aigua salada
i els manlleua la llengua, la mirada i els embolcalla cruel.
I jo em faig dir Odisseu, un de tants, que fuig de les flames,
i de les llàgrimes dels poetes i de la sentor dels llibres calcinats
i he vist l'aede en registrar el seu cant amb el telèfon mòbil
i els nens ballar caòticament enmig del magma de l'alba
sota el fòsfor blanc, focs d'artifici i un cel de quitrà,
i a Polifem, esborrar un somriure d'un sol trets salvatge.
He vist la guerra convertir-se en mite, en poesia èpica
on s'exalten els herois però s'obliden les dones,
ones recorden les gestes però s'obliden els vençuts.
I em faig dir Odisseu, un de tants, que navega errant
i als peus de l'Olimp, en un campament nodrit pels cucs
trobareu que la literatura és la pàtria dels sense sostre.
Escolta el cant que m'inspiren les muses, amic europeu
i fes que els déus que governen el món el tinguin en compte:

"Només vull tornar a Ítaca."

Com qui no diu res

categoria poesia

Segon premi
Autora: Emma Sánchez Santos

Sé des de fa poc temps que ja no hi ets.
Saps molt bé el tros de cor, la mà al peu.
Sents el bri de sang, el vi és meu. Foc brut, joc net.
Un tronc dorm mig viu. Té son quan vol, i creix al fred de la
nit amb el sol fos.

És mort com la llum del far. Riu la mar en sons sords del
gel sec del bosc.

Sap qui és

ets

soc

som

Soc un fals glaç de foc, un trist tro de llamp, un clar de
camp fi.

És ple de verd, és flor, un cel de sang on res és crim.
Seu al banc quan ho veu. No sent ulls ni nas. El cap no hi és,
un gat de ment fon el sol, el vent cou la pell del dit. Ras!
Pot amb la fe del cant.

Té

tens

tinc la clau que tem el plor quan el món es pon dins el pou.

No tu, no jo

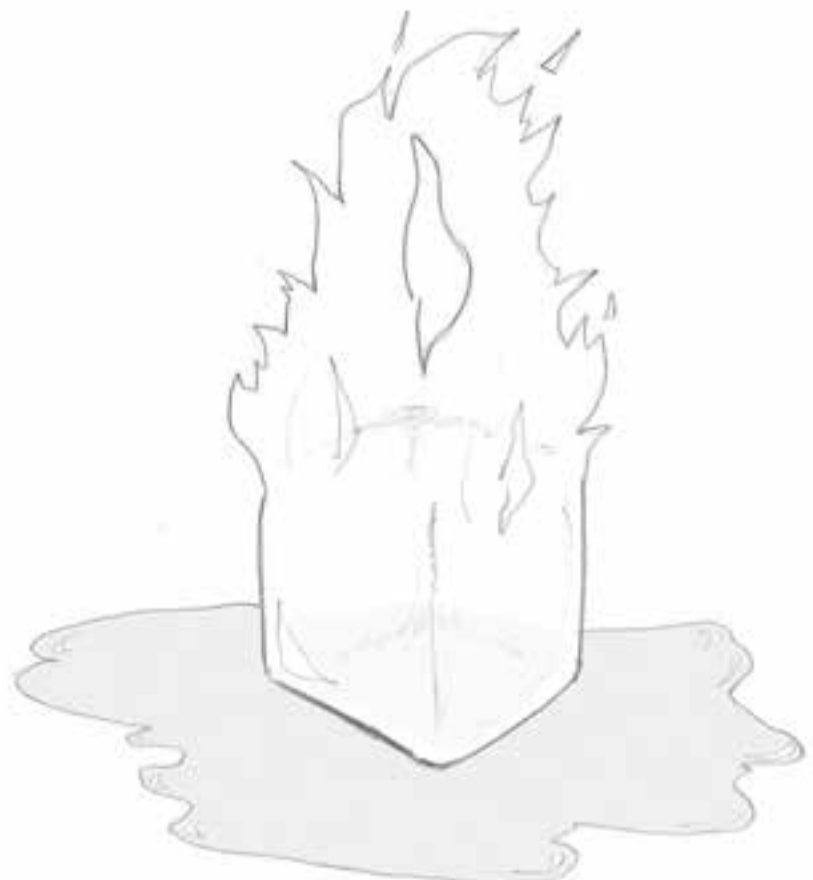
no es mou el frec blau de la nit.

Hi ha un tap clos d'un xoc en el buit, però no hi fa res.

És gens, és menys, com és?

Un cop del mal sant, bell i lleig, a la fi del mes.

Any de ruc i Rei amb pèl, però ni un sol pres.

Els 'm'icrorelats i 'p'oemes guanyadors

Mecànica
celeste

Tercer premi
Autor: Oriol Vicente Campos

categoria poesia

Càntic Solar I

Deteriorant-me sota el sol, el maleït sol.
Sota la maleïda concentració de gasos candents.
Maleït d'esferes, de vèrtexs empresonants,
d'escates i missals.
Condemnat a cercar l'eixida
d'un dèdal buit de blaus,
fosc.
Sentenciat a fitar-me en daurats espills d'insolacions im-
mesurables,
immutables.
Covard desertor de la realitat.
Soc el fill de Μίυωϕ, sí, el fill bastard de Μίυωϕ.

Càntic Solar II

Les mans s'esgrafien a la sorra.
S'aferren als granets de sorra indistintament equidistants.
Els tendons i el teixit adipós estès a la platja.
Els plecs de la memòria a l'onada, i les sandàlies a l'horitzó.
La mort em besa els peus,
i a la cara,
el sol.

Càntic Solar III

Oui, c'est clair, tout est bleu,
i no acabem d'esbrinar d'on ve la llum.
El planeta s'allunya i l'astre ens envolta.
Primer el color.
Després l'incertesa,
el sedàs.
L'últim: la claror.
Tot em cega, em cega tot.

Càntic marítim I

Digue'm, d'on neix aquest cant?
D'on aquestes esteles?
Aquest ambre de cetaci amagat sota la platja?

Les roques Medes criden llunyanes,
voltades de greix, estanques, d'aigües males.
De més enllà arriba el so del tambor,
el desig insuportable, esfereïdor,
politeïsta i sulfurós.

Digue'm, on s'encova la lluna?

Els ulls em surten de les òrbites,
i espero impacient, imantat,
que devorin el reflex de llàntia a la roca,
i a tot aquest dolor quedo ancorat.

Càntic marítim II

La selva de posidònia és plena de paraules.

Una volta més
el rebuig s'aixeca de la vorera,
s'embarbissa,
s'engalta al meu costat,
a les costelles,
als cabells....
i les mans se m'ensoquen a l'ineludible destí.

Quina saudade m'envaeix!!

Sento l'inexorable,
l'incessant moviment de les mareas.
L'hi ofereixo els ossos, el fluid venós.
I m'hi enfonso....

-n'hi ha prou que guardis el secret:
jo no soc jo-

Càntic marítim III

Anells a l'aigua.

Rius.
Intensa.
Esgarrapada sobre el marbre.
Reverberada al solstici d'aquest mar hel·lènic.
Entregada als plaers de la termodinàmica.

Ansiós de mullar-me els dits,
m'arreglo dins el teu atri.
Recelós de l'astre que et fa tremolar.

Càntic Lunar I

Lluna, roques, penya-segats ferés-
tecs.
El cos que desitjo.
Que poques nits m'hi atanso!

Quina por d'abocar-se
a un fons de pou de llavis,
a una escletxa de roses,
a una copa vesada
de barques i deus salvatges.

Càntic lunar II

Soc satèl·lit fosc,
Ennuegant, misteriós,
incomplet i turmentós,
còsmic, pàl·lid, ansiós.

Jo acaramullo el mar de meduses,
faig ballar al Leviathan.
Espectograma les onades,
il·lumino als taurons devonians.

Tinc d'astres plens els ulls,
i un trau d'un coet d'en Méliès.
Jo faig escorar les naus,
i naufragar a navegants inconscients.

Soc massa partida per soledat (),
murmuri en boca del llop.
No sé del cert si giro tot d'una,
o si al meu voltant gira tot.

Càntic Lunar III

De cor hi tinc una pedra.
El futur, un estimball terrós.
D'ànima, un escantell d'estrella.
De barca, un oceà abismós.